

Arrest

nr. 82 213 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam *“en in haar hoedanigheid van enige wettelijke vertegenwoordiger van haar kinderen”* X, X, en X, op 23 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 juli 2010 tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. LEJEUNE, die loco advocaat R. FONTEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende samen met haar drie kinderen op 11 maart 2010 een visumaanvraag gezinshereniging in om haar in België vertoevende echtgenoot met de Nederlandse nationaliteit te vervoegen.

Op 1 juli 2010 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging.

Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(…) Commentaar: Op 11/03/2010 werd via de Belgische diplomatieke post in Addis Abeba een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van N. A. O. (...), geboren op 29/01/1973; H.H.A. (...), geboren op 28/08/2001; S.H.A. (...), geboren op 08/06/2000 en A.H.A. (...), geboren op 15/11/2004, allen van Djiboutische nationaliteit, om respectievelijk de echtgenoot en stiefvader in België, A. I. (...), geboren op 07/11/1983, van Nederlandse nationaliteit, te vervoeegen;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

Overwegende dat artikel 21 bepaalt: ‘De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde’.

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat ter staving van deze visumaanvraag geen huwelijksakte voorgelegd werd, maar slechts een uittreksel van het huwelijksregister, waaruit blijkt dat betrokkenen op 15/10/2008 in Djibouti in het huwelijk getreden zijn.

Aangezien echter van de documenten die van de Djiboutische autoriteiten uitgaan een letterlijk afschrift van het gelegaliseerd origineel moet worden overgelegd, aangezien Djibouti geen ondertekenaar is van de Overeenkomst betreffende de aflevering van sommige uittreksels van akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland, ondertekend te Parijs op 27 september 1956, of van de Overeenkomst inzake de afgifte van meertalige uittreksels van akten van de burgerlijke stand, ondertekend te Wenen op 8 september 1976;

Overwegende bovendien dat uit dit uittreksel blijkt dat N.A.O. (...) zelf niet aanwezig was op het huwelijk maar zich heeft laten vertegenwoordigen door haar broer, M.A.O. (...). In het kader van de visumaanvraag werd echter geen door mevrouw opgestelde volmacht voor dit huwelijk voorgelegd.

Overwegende daarenboven dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat de moeder van N.A.O.; (...), M.S.A. (...) heet;

Uit het volledige administratieve dossier blijkt echter dat de moeder van de man, A.I. (...), eveneens M.S.A. (...) heet;

Op basis van de huidige informatie in zijn bezit kan de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet anders besluiten dan dat N.A.O. (...) en A.I. (...) (half)broer en (half)zus zijn;

Overwegende dat de echtgenoot de Nederlandse nationaliteit heeft en dat art. 41 van het Nederlandse Burgerlijk Wetboek een dergelijke huwelijksband verbiedt;

De Dienst Vreemdelingenzaken weigert in het licht van hogervermelde elementen het huwelijk in kwestie te erkennen.

Betrokkenen kunnen zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40bis van de wet van 15/12/1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.”

2. Over de ontvankelijkheid en de rechtspleging

2.1. Voor zover het beroep ingediend wordt door verzoekster in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar drie minderjarige kinderen acht de Raad het beroep onontvankelijk. Zij verklaart op te treden in haar hoedanigheid van “*seule représentante légale de ses enfants*” maar uit geen enkel stuk blijkt dat enkel zij gemachtigd is om op te treden als wettelijk vertegenwoordiger van haar kinderen in onderhavig beroep.

2.2. Stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift betreft volgens de inventaris van het verzoekschrift een “*autorisation parentale*”. In dit stuk staat de vader van verzoeksters kinderen toe dat ze hun moeder vergezellen naar België. Vervolgens stelt het stuk, “*L’autorité parentale légale et déléguée à leurs mère (...) N.A.O., qui assurera tous les actes nécessaires à leurs entretien et à leurs éducation pendant sa durée de séjour en Belgique.*” Verzoekster bevindt zich echter nog niet in België. Te dezen moet ook rekening gehouden worden met het gestelde in artikel 35, § 1, tweede lid, en §2, van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht: “*De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd*”. § 2. Ingeval het in § 1 aangewezen recht niet de mogelijkheid biedt de bescherming te waarborgen die de persoon of diens goederen vereisen, wordt de bescherming beheerst door het recht van de Staat waarvan de persoon de nationaliteit heeft. Het

Belgisch recht is van toepassing indien het materieel of juridisch onmogelijk blijkt om de maatregelen te nemen waarin het toepasselijk buitenlands recht voorziet". Er wordt niet aangetoond dat het Djiboutiaans recht zou voorzien dat enkel de moeder van de kinderen over het ouderlijk gezag beschikt zolang zij nog in Djibouti verblijven. Alleszins lijkt het bovenvermeld stuk 4 op het tegendeel te wijzen.

2.3. Zelfs in de veronderstelling dat het Belgisch recht van toepassing zou zijn, is het verzoekschrift eveneens onontvankelijk op dit vlak. De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid, B.W.) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid B.W.) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. C.E. 18 septembre 2006, n° 162.503; C.E. 4 décembre 2006, n° 165.512; C.E. 9 mars 2009, n°191.171). Hieruit volgt dat in het kader van een beroep dat ingesteld wordt tegen een administratieve beslissing, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun kinderen, tenzij in casu verzoekster aantoonde dat zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, quod non.

2.4. Op 8 augustus 2011 heeft verzoekster bijkomende stukken ingediend. Deze worden uit de debatten geweerd aangezien, gelet op het gestelde in artikel 39/60 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de mogelijk langdurige behandeling van het beroep geen aanleiding kan geven tot het ontwikkelen van bijkomende argumentatie ter ondersteuning van de middelen in het verzoekschrift.

2.5. Verzoekster vraagt in haar repliekmemorie de nota met opmerkingen van de verwerende partij onontvankelijk te verklaren en uit de debatten te weren. Zij preciseert dat het mandaat om de nota op te stellen uitgaat van een daartoe onbevoegde overheid.

Zij betoogt als volgt:

"1. QUANT A LA RECEVABILITE DU MEMOIRE DE LA PARTIE ADVERSE,

Le mémoire de la partie adverse vous est adressé au nom du Secrétaire d'Etat à la Politique de Migration et d'Asile.

La vérification des compétences de ce dernier touche à l'ordre public. Considérant que l'article 33 de la Constitution dispose :

Tous les pouvoirs émanent de la Nation. Ils sont exercés de la manière établie par la Constitution.

Que l'article 105 de la Constitution énonce :

Le Roi n'a d'autres pouvoirs que ceux que lui attribuent formellement la Constitution et les lois particulières portées en vertu de la Constitution même.

Que si l'article 104 de la Constitution attribue au Roi le pouvoir de déterminer les attributions des secrétaires d'Etat fédéraux, ce n'est à l'évidence que dans les limites de Ses propres attributions.

Qu'en l'occurrence l'article 1er de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers désigne par « Ministre » « le Ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses compétences ».

Que cette loi, réserve à ce ministre - et à ce seul ministre - un grand nombre d'attributions.

Que rien ne s'oppose, en principe, à pareil procédé.

Que « bien que la section de législation du Conseil d'Etat soit réticente à l'attribution par la loi d'une compétence déterminée à un ministre plutôt qu'au Roi, lorsqu'un tel procédé est utilisé, le Conseil d'Etat vérifie la compétence du ministre au regard de ses attributions » (M. JOASSART, Les secrétaires d'Etat fédéraux et régionaux, R. B. D.C. 2001/2).

Que le Conseil d'Etat a jugé, en ce sens :

« Considérant qu'il ressort des dispositions législatives et réglementaires précitées qu'à la date de la décision attaquée, d'une part, il appartenait au Roi d'établir la nomenclature des médicaments remboursables, cependant que, d'autre part, la compétence de modifier la liste jointe à l'arrêté royal fixant les conditions dans lesquelles une intervention était accordée pour les spécialités pharmaceutiques appartenait cru Ministre; que, partant, à la date de la décision attaquée, l'avant-dernier alinéa de l'article 6bis de l'arrêté royal du 2 septembre 1980, précité, devait être tenu pour implicitement abrogé en ce qu'il réservait au Roi la compétence d'admettre un médicament au remboursement, ce

pouvoir appartenant en vertu de la loi coordonnée le 14 juillet 1994, précitée, au Ministre des Affaires sociales » (C.E., arrêt n°155.077 du 15 février 2006, Merck Sharp & Dohme)

Ou encore

« Considérant que l'article 35, §3, de la loi relative à l'assurance obligatoire soins de santé et indemnités coordonnée le 14 juillet 1994, tel que modifié par l'article 101, précité, de la loi du 25 janvier 1999 portant des dispositions sociales, attribue au Ministre et non au Roi le pouvoir de modifier la liste jointe à l'arrêté royal fixant les conditions dans lesquelles une intervention est accordée pour les prestations de santé visées à l'article 34, alinéa 1er, 5o, b) et c), de la même loi coordonnée;

Considérant qu'il ressort de l'article 21bis, alinéas 4 et 5, de l'arrêté royal du 2 septembre 1980, précité, tel que rétabli par l'arrêté royal attaqué, que le Roi s'est attribué le pouvoir de décision relativement à une révision de l'admission; qu'en cela, il n'a pas respecté l'article 35, § 3, de la loi relative l'assurance soins de santé et indemnités, précitée; que cette illégalité quant à la compétence vicie l'arrêté royal attaqué dans sa totalité; que le moyen est fondé (C.E., arrêt n°104.199 du 1er mars 2002, AGIM) »

Qu'il appartient dès lors au Ministre, et à lui-seul, de déléguer, le cas échéant, les compétences qui lui sont ainsi directement attribuées.

Que ces délégations doivent en outre, pour être opposables, respecter la forme prescrite par l'article 82 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

Qu'il résulte de ce qui précède que le Roi ne peut s'écarter du texte légal et conférer un Secrétaire d'Etat des compétences dont Lui-même ne dispose pas.

Qu'en outre, le Conseil d'Etat, dans son arrêt du 12 octobre 2010 (n° 208.109), à un moyen soulevant l'irrecevabilité du recours en tant qu'introduit par un délégué du Secrétaire d'Etat à la Politique de Migration et d'Asile, a répondu que l'Etat belge est représenté par le Ministre et qu'en vertu de l'article 1er de la loi du 15 décembre 1980, le Ministre compétent est le Ministre de la Politique de Migration et d'Asile ;

Que cet arrêt doit en conséquence être lu comme excluant la compétence du [...] Secrétaire d'Etat à la Politique de Migration et d'Asile, ce dernier ne bénéficiant pas de la délégation requise.

Qu'il convient en conséquence, sur pied de l'article 159 de la Constitution, d'écarter les articles 6 de l'Arrêté royal du 17 juillet 2009 intitulé « Gouvernement. – Démissions Nominations. – Modifications » et 5 de l'Arrêté royal du 20 septembre 2009 remplaçant l'article 17 de l'Arrêté royal du 14 janvier 2009 fixant certaines attributions ministérielles en tant que ces dispositions seraient interprétées comme conférant au Secrétaire d'Etat les compétences généralement quelconques du Ministre ayant l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses attributions.

Qu'il s'en déduit que le mandat accordé au conseil rédacteur du mémoire émane d'une autorité incompétente.

Que ce mandat est en outre inopposable.

Qu'il s'en déduit que le mémoire de la partie adverse est irrecevable. Qu'il doit corrélativement être écarté."

2.6. De Raad kan de nota met opmerkingen niet onontvankelijk verklaren aangezien de Raad geen wettelijke bepaling bekend is die dit zou toelaten, minstens toont verzoekende partij niet aan op welke wettelijke bepaling haar vraag gestoeld is.

2.7. Te dezen werd de bestreden beslissing getroffen door attaché D. Rans, in zijn verklaarde hoedanigheid van gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. De voormelde persoon heeft de bestreden beslissing getroffen als orgaan van de Belgische Staat. Derhalve is de Belgische Staat de verwerende partij. Blijkens de vermeldingen van de nota met opmerkingen werd deze ingediend *“voor de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.”* Het feit dat de Belgische Staat in casu vertegenwoordigd is door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, die blijkens het koninklijk besluit van 17 juli 2009 (BS 17 juli 2009) trouwens toegevoegd werd aan de minister belast met het Migratie- en asielbeleid (zie infra) kan geen afbreuk doen aan de geldigheid van het verweer dat gevoerd wordt namens de Belgische Staat.

2.8. Te dezen kan ten slotte nog verwezen worden naar artikel 440 van het Gerechtelijk Wetboek dat als volgt luidt:

“Voor alle gerechten, behoudens de uitzonderingen bij de wet bepaald, hebben alleen de advocaten het recht te pleiten.

De advocaat verschijnt als gevolmachtigde van de partij zonder dat hij van enige volmacht moet doen blijken, behalve indien de wet een bijzondere lastgeving eist”.

Te dezen blijkt nergens uit dat een dergelijke bijzondere lastgeving vereist is.

Er kan derhalve niet ingegaan worden op de vraag van de verzoekende partij om de nota van de verwerende partij onontvankelijk te verklaren of uit de debatten te weren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een vierde middel werpt verzoekster de onbevoegdheid van de steller van de akte op, waarbij ze verwijst naar artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Delegatiebesluit).

Verzoekster betoogt als volgt:

*“Que, 1ère branche, à supposer que cette loi ait conféré au Ministre la compétence de refuser la délivrance de visa, quod non, cette loi n’a prévu aucune délégation à cet égard ;
Que, 2ème branche, l'article 6 de l'arrêté ministériel du 18 mars 2009 précité ne vise notamment et singulièrement, en matière d'entrée sur le territoire, que l'article 2, alinéa 2 de la loi (autorisation de pénétrer sans passeport ni visa) et l'article 3 (refoulement), dispositions auxquelles ne s'assimilent pas la décision de refuser la délivrance d'un visa ;
Qu'il s'en suit que l'auteur de l'acte attaque ne justifiait ni ne pouvait justifier de la délégation requise ;
Que les dispositions et principes visés au moyen s'en trouvent violés ;
Que le moyen est sérieux et fondé ;
EN TELLE SORTE QUE l'acte attaque doit être annulé. »*

3.2. De verwerende partij repliceert op dit punt als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een vierde middel beroept verzoekster zich op een schending van art. 33 van de Grondwet, het principe van de onbeschikbaarheid van bestuursbevoegdheden, de onbevoegdheid van de beslissingnemer, art. 82 van de wet van 15 december 1980, het MB van 18 maart 2009 Ministerieel besluit houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekster stelt dat uit geen enkele wetsbepaling een delegatie blijkt van de bevoegdheden van de Staatssecretaris aan de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd door attaché R.D.. Uit het in bijlage (stuk 1) gevoegde attest blijkt dat deze persoon weldegelijk bevoegd is beslissingen te nemen in het kader van visumaanvragen gezinshereniging, ingevolge art. 6 van het Ministerieel besluit van 18 maart 2009. Verzoeksters kritiek is niet dienstig. Het vierde middel is ongegrond.”

3.3. Verzoekende partij antwoordt in haar repliekmemorie hierop als volgt:

« La première partie adverse se réfère à une pièce émanant du SPF Affaires intérieures selon laquelle David RANS, attaché au service Regroupement familial, peut prendre des décisions en vertu de l'article 6 de l'arrêté ministériel du 18 mars 2009.

Cette pièce ne permet nullement de conclure que David RANS dispose des compétences requises.

D'une part, à supposer que la Loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ait conféré au Ministre la compétence de refuser la délivrance de visa, quod non, cette loi n'a prévu aucune délégation à cet égard.

D'autre part, l'article 6 de l'arrêté ministériel du 18 mars 2009 ne vise que l'article 2, alinéa 2 de la loi et l'article 3 et non pas l'article 2 alinéa 1, lequel vise expressément la compétence des autorités diplomatiques ou consulaires. ”

3.4. Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing getroffen werd door D. Rans, attaché, in zijn verklaarde hoedanigheid van gemachtigde van de

staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. De vraag stelt zich of de betrokkene in deze hoedanigheid bevoegd is om een beslissing te treffen tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging.

3.5. De bevoegdheid van om het even welk administratief orgaan moet rechtstreeks of onrechtstreeks haar oorsprong vinden hetzij in de Grondwet, hetzij in de wet. Onbevoegdheid doet zich dan ook voor als een administratief orgaan handelt wanneer het daartoe niet rechtstreeks of onrechtstreeks door de Grondwet of door de wet is gemachtigd, of nog als het een gebied betreedt dat aan zijn bemoeiing niet is overgelaten. Samengevat kan gesteld worden dat een administratieve rechtshandeling pas wettig is wanneer zij van het wettelijk aangewezen orgaan uitgaat en dat er sprake is van onbevoegdheid wanneer aan deze vereiste niet is voldaan (A. WIRTGEN, "Raad van State, I. afdeling administratie, 3. middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder", Brugge, die Keure, 2004, nr. 71).

De bevoegdheid die wettelijk aan een overheid is verleend, is geen recht waarover zij kan beschikken maar is een opdracht die haar werd opgelegd om door haar te worden vervuld. Deze overheid kan de aan haar wettelijk verleende bevoegdheid enkel delegeren indien dit haar uitdrukkelijk wordt toegestaan. Die delegatie moet in voorkomend geval nauwkeurig omschreven zijn en moet ondubbelzinnig blijken uit de regeling waarbij de delegatie geschiedt. Voor de wettigheid van een delegatie van bevoegdheden door een bepaalde overheid is dus in de eerste plaats vereist dat een zodanige delegatie is toegestaan door de regelgever die de betrokken bevoegdheid aan de bedoelde overheid heeft opgedragen (cf. A. VRANCKX, Plaatsvervangende en delegatie van overheidsbevoegdheid, RW, 1961-1962, 2383-2394; RvS 16 november 1999, nr. 83.494; RvS 3 maart 2008, nr. 180.340).

Het nagaan of een administratieve rechtshandeling getroffen werd door een daartoe bevoegd orgaan is een kwestie die de openbare orde raakt, die zo nodig ambtshalve door de Raad dient opgeworpen en bekeken te worden.

3.6. De Raad dient vast te stellen dat ingevolge artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet zoals het gold op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, de "*Minister*" c.q. staatssecretaris bevoegd is beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen te treffen. Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, "Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht", Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, "Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux", Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 17 juli 2009 werd mevrouw J. Milquet, die bij koninklijk besluit van 20 maart 2008 benoemd werd tot Vice-Eerste Minister en Minister van Werk en Gelijke Kansen, bovendien belast met het Migratie- en asielbeleid (artikel 4). De heer M. Wathelet werd benoemd tot staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, toegevoegd aan de minister belast met het Migratie- en asielbeleid (artikel 6).

Bijgevolg kan worden aangenomen dat zowel de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, M. Wathelet, als de minister belast met het Migratie- en asielbeleid, J. Milquet, op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing bevoegd waren voor de ondertekening van de individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet en van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

3.7. Er dient te worden vastgesteld dat op het vlak van de toekenning van een visum gezinshereniging aan een familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is, wat een beslissing is betreffende de erkenning van een recht tot toegang en lang verblijf in het Rijk, noch de Vreemdelingenwet noch enig andere wettelijk instrument voorziet in een delegatie van bevoegdheid van de Minister c.q. staatssecretaris naar zijn gemachtigde toe, in casu ambtenaren van de Dienst Vreemdelingen-zaken.

3.8. Artikel 6 van het Delegatiebesluit, waarnaar de verwerende partij in haar nota verwijst om te stellen dat D. Rans wel degelijk bevoegd is beslissingen te nemen in het kader van visumaanvragen gezinshereniging, luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“ § 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 7°, en tweede lid; artikel 7, tweede tot vierde lid; artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter, artikel 10ter, § 3; artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid; artikel 12bis, § 3, tweede en derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid; artikel 13, §§ 2bis tot 5; artikel 18, § 2; artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; artikel 27, § 2 en § 3, derde lid; artikel 28, tweede lid; artikel 29, tweede lid; artikel 41ter; artikel 42bis, § 1, eerste zin; artikel 42ter, § 1, eerste lid; artikel 42quater, § 1, eerste lid; artikel 42quinquies, § 4; artikel 42septies; artikel 46bis, § 1; artikel 49, § 1, 6°, § 2, eerste lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste lid, en § 5; artikel 50, tweede lid; artikel 50bis, derde lid; artikel 51, derde lid; artikel 51/5, §§ 1er en 2, en § 3, tweede en derde lid; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid; artikel 51/8, eerste en tweede lid; artikel 52/2, § 2, eerste lid, 3°; artikel 52/3, § 1 en § 2, eerste lid; artikel 53bis; artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; artikel 61/8; artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; artikel 74/5, § 3, eerste lid, en § 4, 2°; artikel 74/6, §§ 1,1bis, en § 2, alinéa 1er; artikel 74/7.

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie - 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt.”

3.9. Noch voormelde bepaling, noch enige andere bepaling van het Delegatiebesluit zoals het van toepassing was op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing verwijst naar een bepaling van de Vreemdelingenwet of, daargelaten de vraag of een wettelijk toegekende bevoegdheid mag gedelegeerd worden via een koninklijk besluit, een bepaling van het Vreemdelingenbesluit op grond waarvan kan worden besloten dat een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd zou zijn om de bestreden beslissing te treffen als gedelegeerde van de Minister c.q. staatssecretaris. Dit blijkt evenmin uit het aan de nota toegevoegde schrijven van K. De Vulder van 8 juli 2009 waarin geponeerd wordt dat D. Rans ingevolgde artikel 6 van het Delegatiebesluit beslissingen mag nemen.

3.10. De Raad dient dan ook te concluderen dat de bestreden beslissing getroffen werd door een daartoe niet bevoegd orgaan.

Het vierde middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige middelonderdelen en middelen geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zij niet besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 juli 2010 tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA